

Arrest

nr. 314 494 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Valerie MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die loco Mr. V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste gegevens van de zaak worden in de nota als volgt weergegeven:

“Verzoeker, van Georgische nationaliteit, diende op 13.08.2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

Hij liet op 28.08.2024 een afstand acteren met als motivering dat hij geen opvang kreeg en dus het belang van een VIB niet inzag.

Verzoeker diende op 30.08.2024 een volgend VIB in bij de Belgische autoriteiten. Hij overlegde hierbij geen persoonlijke documenten en verklaarde dat hij zijn internationaal paspoort in Duitsland verloor en dat zijn nationaal identiteitsbewijs in Duitsland werd ingehouden.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat verzoekers vingerafdrukken op 17.07.2023 in Duitsland werden afgenomen in het kader van een aldaar ingediend VIB.

Hij werd in het kader van zijn VIB van 13.08.2024 gehoord op 26.08.2024. Hij werd in het kader van zijn volgend verzoek van 30.08.2024 uitgenodigd bij de DVZ op 17.10.2024 waarbij hem de belangen bij een VIB nogmaals werden uitgelegd. Hij wenste geen nieuw gehoor wenste af te leggen noch toevoegingen te doen aan het verhoor van 26/08/2024.

Hij verklaarde gescheiden te zijn van K. N. sedert 1997 en drie volwassen kinderen te hebben. Hij stelde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Hij verklaarde geen familieleden in België noch in een andere lidstaat hebben. Hij overlegde een originele verblijfskaart Oekraïne, uitgereikt op 20.01.2014. Verzoeker verklaarde dat hij op 27.06.2023 in Duitsland een VIB indiende en dat hij inmiddels werd afgewezen, dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en het voorwerp uitmaakte van een poging tot gedwongen terugkeer op 12.07.2024. Hij verklaarde dat hij Georgië op 23.06.2023 verliet per vliegtuig via legale weg naar Duitsland kwam waar hij een VIB indiende op 17.07.2023, waar hij werd afgewezen en het voorwerp uitmaakte van een verwijdering en waar hij tot augustus 2024 verbleef alvorens per trein naar België te komen.

Hij verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn en geen medische documenten te hebben meegebracht.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan verzoeker gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een VIB in te dienen, hierop antwoordde hij dat hij hoorde dat België het meest menselijke land is en dat zijn overgrootvader hier ook zou begraven liggen. Er werd hem vervolgens ook gevraagd of er met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen bestaan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde verzoeker dat hij er een verzoek indiende dat werd afgewezen, ondanks de vele bewijzen die hij had voorgelegd, dat er tegen hem werd gelogen door de autoriteiten en door zijn advocaat, dat hij er ternaauwernood aan een gedwongen terugleiding ontkwam, dat hij er enkel aan een terugleiding ontkwam door over zelfmoord te spreken.

Op 28.08.2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 29.08.2024, conform artikel 18.1.d van de Dublin III-Verordening dat verzoek aanvaardden.

Het Bestuur weigerde verzoeker op 23.09.2024, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing.

Diezelfde dag nam het Bestuur t.a.v. verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Verzoeker ondertekende op 01.10.2024 een verklaring vrijwillig vertrek waarin hij aangaf zo snel mogelijk naar Duitsland te willen worden teruggestuurd.

Hij werd op 04.10.2024, onder een bijlage 10bis, in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs.

De overdracht naar Duitsland staat gepland op 14.10.2024 om 11u00."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 23, 24 en 25 van de Dublin III-Verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat verweerder naar aanleiding van zijn volgend VIB van 30 augustus 2024 nagelaten heeft een nieuw overnameverzoek te richten aan de verantwoordelijke lidstaat en evenmin een uitdrukkelijke noch stilzwijgende aanvaarding van de aangezochte lidstaat heeft ontvangen.

Verzoeker heeft op 28 augustus 2024 afstand gedaan van zijn eerste VIB waarna hij op 30 augustus 2024 een tweede VIB indiende. Op 27 september 2024 richtte verweerder voor verzoeker een overnameverzoek aan de Duitse instanties, die op 29 september 2024 hiermee instemden conform artikel 18.1.d van de Dublin III-Verordening.

Aangezien verzoeker het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft tussen zijn twee verzoeken om internationale bescherming (ingediend met slechts twee weken verschil) ziet de Raad niet in waarom er een nieuw overnameverzoek aan de Duitse instanties gericht zou moeten worden, temeer daar de overnametermijn nog niet verstreken was. Uit niets blijkt dat België ondertussen bevoegd zou zijn geworden voor de behandeling van verzoekers VIB omdat de termijnen van artikel 23 van de Dublin III-Verordening verstreken zouden zijn. Er wordt evenmin aangetoond dat de Duitse instanties niet binnen de bij artikel 25 van de Dublin III-Verordening gestelde termijnen zouden geantwoord hebben. Verzoeker, die niet gevolgd kan worden in zijn kritiek, toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt bij terugkeer naar Duitsland in mensonwaardige opvangomstandigheden terecht te komen. Hij stelt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat meervoudige asielzoekers en/of asielzoekers uit landen, die door Duitsland als veilig worden beschouwd, zoals Georgië, worden opgevangen in eerstelijnsopvangcentra waar de levensomstandigheden mensonwaardig zijn. Hij stelt, los daarvan, te zullen worden teruggestuurd naar Georgië zonder te kunnen genieten van de vereiste procedurele waarborgen in Duitsland. Hij besluit dat omwille van de recente ontwikkelingen, Georgië niet langer als veilig wordt beschouwd.

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bijkomend moet het Bestuur nagaan of naast het eventueel voorkomen van systeemfouten ook individuele elementen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 EVRM in geval van overdracht van verzoeker.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij bij overdracht aan Duitsland in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen, minstens heeft hij hiervan tijdens zijn gehoor geen melding gemaakt. Verder dient te worden opgemerkt dat hij op 1 oktober 2024 een verklaring voor vrijwillig vertrek ondertekende waarin hij aangaf zo snel mogelijk naar Duitsland te willen worden teruggestuurd.

De bestreden beslissing motiveert aangaande de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM:

“De verantwoordelijke lidstaat Duitsland is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de

Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de autoriteiten het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

De toepassing van Verordening 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar internationale bescherming wordt gevraagd en dat het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Over het eventuele door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij in Duitsland een negatief antwoord ontving en geen internationale bescherming verkreeg of in een gedwongen verwijderingsprocedure was terechtgekomen, is het dienstig erop te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming dient te gebeuren in het eerste veilige land, dat dit niet automatisch impliceert dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel, dit betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de bevoegde autoriteiten in Duitsland de minimumnormen inzake de procedure bij een verzoek tot internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet minstens aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland in persoon een reëel risico

loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene haalt als reden zijn afgewezen verzoek om internationale bescherming aan, en het feit dat hij het voorwerp uitmaakte van een procedure gedwongen terugkeer.

Zoals reeds vermeld stemden de autoriteiten van Duitsland met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Het akkoord tot terugname onder artikel 18.1(d) toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Duitsland. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Duitsland op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij de actuele motieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Duitsland. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Duitsland zal dit verzoek samen met de neergelegde stukken inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Duitsland, betrokkene kan bij deze gelegenheid eventueel nieuwe stukken ter staving aanbrengen. We benadrukken dat de autoriteiten van Duitsland de betrokkene niet zullen verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Duitsland onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Duitsland bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “een indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de verdragsluitende landen die partij zijn bij de Dublin verordening in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

(...)

Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Paula Hoffmeyer-Zlotnik, "Asylum Information Database – Country Report : Duitsland – 2022 update", laatste update april 2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDADE_2022update.pdf een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 64, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in re-accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

We wensen op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet wanneer het verblijfsrecht eindigt, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, wanneer de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

Het AIDA-rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek ("The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities", pagina 111 e.v.). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

(...)

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat lacunes blijven bestaan in het verstrekken van opvang zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van Verordening 604/2013.

(...)

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013."

Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan. Hij toont evenmin aan dat zijn in Duitsland ingediend VIB niet volgens de minimumstandaarden van internationaal recht werd behandeld, dat hij bij een negatieve beslissing geen beroep heeft kunnen instellen en nog minder dat hij bij overdracht aan Duitsland er geen nieuw VIB zal kunnen indienen op basis van nieuwe gegevens en elementen. Hij maakte noch in zijn gehoor bij de DVZ, noch in voorliggend verzoekschrift melding van persoonlijke ervaringen in Duitsland waaruit een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen worden afgeleid. Hij toont niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Duitsland zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar.

Verzoeker toont evenmin aan dat er thans geen overdrachten meer naar Duitsland zouden mogen plaatsvinden. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. MILOJKOWIC